การศึกษาสภาพการดำเนินการ ปัญหา และความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส

A Study of Operating, Problems and Requirements in the Industrial Business sector of Narathiwat

จงรัก พลาศัย Ed.D. (Chongrak Palasai ,Ed.D.)[1]

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินการ ปัญหา และความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ประกอบการหรือผู้มีอำนาจในการตัดสินใจของอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส จำนวน 214 ราย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD.) การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Chi-Square) การทดสอบค่าที(t-test) การเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(ANOVA)การเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ่ (Scheffe) และวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ เป็นอุตสาหกรรมอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 39.30 การประกอบกิจการเกี่ยวกับ หิน กรวด ทราย หรือ ดิน สำหรับใช้ในการก่อสร้างมากที่สุด รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมการเกษตร คิดเป็นร้อยละ 24.80 รูปแบบกิจการเป็นธุรกิจเจ้าของคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 65.00 แหล่งเงินลงทุนเป็นของตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 44.40 มีอายุกิจการ มากกว่า 1 – 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.00 มีจำนวนพนักงานประจำทั้งหมด (ทั้งแบบเงินเดือนและรายวัน) ไม่เกิน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 79.40 และมีปริมาณการผลิตในปัจจุบันเมื่อเทียบกับความสามารถในการผลิตเดิมก่อนเกิดวิกฤต มากกว่า 30 – 50% คิดเป็นร้อยละ 50.50 โดยพบว่าสภาพการดำเนินการทุกด้าน มีความสัมพันธ์กับสถานภาพส่วนบุคคล ยกเว้นผลการดำเนินงานของยอดขายในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552) และผลกำไรในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552) 2) ระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ($\overline{X}$= 3.72 ,SD. = 0.54) โดยพบว่า ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านอื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับมากด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาด้านการผลิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 ($\overline{X}$=3.86 , SD. = 0.62) และพบว่า ผลการเปรียบเทียบปัญหาโดยรวมทุกด้านจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลในด้านตำแหน่งและวุฒิการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผู้ประกอบการต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลในด้านการเงิน การผลิต การตลาด และด้านอื่นๆ

[1] อธิการบดี มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

คำสำคัญ : สภาพการดำเนินการ ปัญหาความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล ธุรกิจอุตสาหกรรม

ABSTRACT

The purpose of research was to study the operating, problems and requirements in the Industrial Business sector of Narathiwat. The data taken for this study was 214 cases, given to people who have the authority of Narathiwat's industries. Questionnaires were used to collect the data. The methods used to analyze the data were Chi-Square, t-test, ANOVA, Scheffe and Content Analysis.

It was found that most Industrial Businesses in Narathiwat were the "Other Manufacturing Industries"(39.30%) which have businesses in rocks, pebbles, sand and soil for construction. Secondly was the "Basic Agro-Industry" (24.80%). In addition, most of the industries were single proprietorship (65%).Most of these industries finance themselves (44%). The age of businesses were more than 1-5 years (35%).The amount of employees were not more than 25 (79.40%).The current capacity of production compared with before the critical situation in the Deep South of Thailand, is more than 30-50% (50%). It was found that all of the operation were affected individually, except for income and profits for the first three months of this year.

The results of this study shows that the level of problems in the operation of industrial businesses in Narathiwat were high ($\overline{X}$= 3.72, SD. = 0.54). Moreover, it found that in the part of production, financing, marketing and others were in the high level. In addition, the highest average was production which was in the average 3.86 ($\overline{X}$= 3.86, SD. = 0.62). The comparison of these problems, found that all of the problems were classified by individual in their positions and their education levels. In summary The differences in significance level was .05. The entrepreneur needs help from the government in financing, production, marketing and others.

Keywords: operating, problems need help from government, industrial business

บทนำ

สืบเนื่องจากปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่มีเหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้นตั้งแต่ วันที่ 4 มกราคม 2547 จนกระทั่งปัจจุบัน ถือได้ว่าเป็นวิกฤตการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งได้แก่ จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา ประกอบกับธุรกิจอุตสาหกรรมของสามจังหวัดชายแดนใต้ในปี 2547 ได้ประสบปัญหาหลายด้าน อันเนื่องจากราคาน้ำมันที่ปรับตัวสูงขึ้น และความรุนแรงในพื้นที่ แม้ว่าความต้องการยางในตลาดต่างประเทศปี 2547 จะเพิ่มขึ้นก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบมูลค่าการผลิตของสามจังหวัดชายแดนใต้ ในกรณีปกติและกรณีเกิดความไม่สงบพบว่า จังหวัดที่มีมูลค่าการผลิตลดลงมากที่สุด คือ นราธิวาส ที่มีมูลค่า 3,389 ล้านบาท คิดเป็น 39.51% ของมูลค่าการผลิตที่ ลดลงรวม 3 จังหวัด (อัทธ์ พิศาลวานิช,2548) นอกจากนี้ ปัจจุบันภาพรวมเศรษฐกิจโลกในไตรมาสแรกของปี 2552 หดตัวต่อเนื่องจากไตรมาสสุดท้ายของปีที่ผ่านมาและรุนแรงมากขึ้น ซึ่งนับเป็นวิกฤตการณ์เศรษฐกิจที่รุนแรงที่สุดในรอบ 80 ปี ปริมาณการค้าโลกและการผลิตภาคอุตสาหกรรมหดตัวในอัตราที่เร่งขึ้น และส่งผลให้เศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่และกลุ่มประเทศอาเซียนที่พึ่งพิงการส่งออกในสัดส่วนที่สูงหดตัวรุนแรงตามไปด้วย ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจในอัตราที่ชะลอตัวลงมาก และโดยภาพรวมของโลกนับว่าประเทศต่าง ๆ ประสบกับปัญหาการหดตัวทางเศรษฐกิจเป็นวงกว้างมากขึ้น (สำนักงานยุทธศาสตร์และการวางแผนเศรษฐกิจมหภาค,สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ,2552) ประกอบกับคาดว่าในปี 2552 ดัชนีความเชื่อมั่นภาคอุตสาหกรรมน่าจะทรงตัวอยู่ในระดับใกล้เคียงกับปี 2551 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำ เนื่องมาจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจโลกยังคงส่งผลกระทบต่อการดำเนินกิจการโดยส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมไทย และส่งผลต่อเนื่องให้เศรษฐกิจภายในประเทศมีการชะลอตัวตามไปด้วย นอกจากนี้สถานการณ์ทางการเมืองยังคงเป็นอีกปัจจัยที่กดดันความเชื่อมั่นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, 2551)

การจัดกลุ่มโรงงานตามหมวดอุตสาหกรรมสำคัญมีจำนวน 21 หมวด ได้แก่ 1) ผลิตภัณฑ์จากพืช (Basic agro-Industry) 2) อุตสาหกรรมอาหาร (Food) 3) อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม (Beverage) 4) สิ่งทอ (Textile) 5) อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายยกเว้นรองเท้า (Wearing Apparel) 6) ผลิตหนังสัตว์และผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ (Leather products & Food wear) 7) แปรรูปไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (Wood & Wood products) 8) เครื่องเรือนหรือเครื่องตบแต่งในอาคารจากไม้ แก้ว ยาง หรืออโลหะอื่น (Furniture & Fixture) 9) ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ (Paper & Paper products) 10) การพิมพ์ การเย็บเล่มทำปกหรือการทำแม่พิมพ์ (Printing , Publishing , Allied products) 11) เคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี (Chemical & Chemical products) 12) ผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม (Petroleum products) 13) ยางและผลิตภัณฑ์ยาง (Rubber products) 14) ผลิตภัณฑ์ พลาสติก(Plastic products) 15) ผลิตภัณฑ์อโลหะ

(Non-metal products) 16) ผลิตโลหะขั้นมูลฐาน (Basic metal products) 17) ผลิตภัณฑ์โลหะ (Fabricated products) 18) ผลิตเครื่องจักร และเครื่องกล (Machinery) 19)เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ (Electrical Machinery and Supplies) 20) ยานพาหนะและอุปกรณ์ รวมทั้งการซ่อมยานพาหนะและอุปกรณ์ (Transport Equipment) และ 21)การผลิตอื่นๆ (Other Manufacturing Industries) (ศูนย์สารสนเทศโรงงานอุตสาหกรรม,2552) ทั้งนี้ การเพิ่มประสิทธิภาพและการผลิตในภาคอุตสาหกรรมนั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนผลักดันการเพิ่มจำนวนอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการทั้งในด้านทักษะแรงงาน การบริหารจัดการ ประสิทธิภาพเครื่องจักร ระบบโลจิสติกส์ และเครือข่ายพันธมิตรธุรกิจรวมทั้งการขนส่ง (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2551) นอกจากนั้นการเพิ่มผลิตภาพเกิดจากประสิทธิผลและประสิทธิภาพจากการทำงานของแต่ละบุคคล และแต่ละองค์กรโดยได้เสนอตัววัดความสำเร็จทางธุรกิจ โดยระบุตัวแปร หรือผลงานสำคัญต่างๆ 9 ด้านดังนี้ 1) สถานภาพทางการตลาด (Market Position) 2) คุณภาพ (Quality) 3) นวัตกรรม (Innovation) 4) ความรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility) 5) ทรัพยากรมนุษย์ (Human Resources) 6) ทรัพยากรทางการเงิน (Financial Resources) 7) ทรัพยากรทาง กายภาพ (Physical Resources) 8) ประสิทธิภาพด้านต้นทุน (Cost Efficiency) และ9) การทำกำไร (Profitability) (Peter, 2001) อย่างไรก็ตาม คน เป็นทรัพยากรการผลิตที่มีความสำคัญมากในการบริหารงานอุตสาหกรรม เพราะว่า คนงานจะมีความกระตือรือร้นในการทำงานเมื่อมีความรู้สึกพึงพอใจในสิ่งที่ต้องการ ซึ่งทำให้ผลผลิตและผลกำไรของโรงงานเพิ่มขึ้น (ธีรวุฒิ บุญโสภณ และ วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์,2540) ทั้งนี้ นักวิชาการได้สรุปเกี่ยวกับการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพว่า ควรคำนึงถึงปัจจัยดังต่อไปนี้ 1) ด้านการปฏิบัติการหรือด้านการผลิต(Operation/Production)ทำหน้าที่แปรรูปทรัพยากรต่างๆให้ออกมาเป็นสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพ รวมทั้งส่งเสริมในด้านการใช้นวัตกรรมใหม่ 2) ด้านบัญชีและการเงิน (Accounting and Finance) ทำหน้าที่บันทึกวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงิน จัดหาเงินทุน และจัดสรรการใช้เงิน 3) ด้านการขนส่ง (Distributions) ทำหน้าที่ขนส่งสินค้าและ การจัดเก็บวัสดุคงคลัง 4) ด้านวิศวกรรม (Engineering) ทำหน้าที่ออกแบบสินค้าและบริการ รวมทั้งออกแบบวิธีการผลิตสินค้าที่มีประสิทธิภาพ 5) ด้านงานทรัพยากรมนุษย์(Human resource) ทำหน้าที่คัดเลือกพนักงานเข้าทำงานและฝึกอบรมการทำงานให้กับพนักงาน 6) ด้านการตลาด (Marketing) ทำหน้าที่ขายสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้ารวมทั้งหากลุ่มอุปสงค์ใหม่(จินตนัย ไพรสณฑ์และจักรินทร์ ศุขหมอก,2549 ; อำนาจ ธีระวนิช, 2548; เนตร์พัณณา ยาวิราช,2548;Barbara & Jocelyne, ,2006; Gary, 2004 & Casson, 1982) ประกอบกับในภาวการณ์ปัจจุบัน การประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมยังคงประสบปัญหา และข้อจำกัดที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านการบริหารการจัดการที่ค่อนข้างล้าสมัยปัญหาการขาดแคลนเงินทุน การขาดสภาพคล่องด้านเงินทุนหมุนเวียน ข้อจำกัดในด้านการทำตลาด ปัญหาด้านการผลิต ปัญหาด้านทักษะและความรู้ของแรงงาน การขาดแคลนแรงงาน การขาดข้อมูลข่าวสารและขาดการรวมกลุ่มกันของผู้ประกอบการ รวมทั้งการขาดการส่งเสริมและสนับสนุนในระดับรัฐบาล (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจ

ขนาดกลางและขนาดย่อม,2551;อติโชติ กังอนันต์,2548 และศักดิ์เจริญ ภาวภูตานนท์,2544)

สำหรับสภาวะการโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส เมื่อเปรียบเทียบระหว่างปี 2549 กับปี 2550 จะเห็นว่าแนวโน้มการลงทุนในปี 2550 ยังคงชะลอตัว แม้ว่าจะมีโรงงานได้รับอนุญาตประกอบกิจการมากกว่าปีที่ผ่านมา แต่เป็นโรงงานขนาดเล็ก เนื่องจากนักลงทุนรายใหญ่ไม่กล้าเข้ามาลงทุน เพราะปัญหาเกี่ยวกับความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยเสี่ยงด้านราคาน้ำมันและอัตราดอกเบี้ยที่มีแนวโน้มสูงอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนราธิวาส,2550) รวมทั้งจากสภาพการลงทุนในไตรมาสที่ 3 ปี 2552 และปี 2551 จะเห็นว่าแนวโน้มการลงทุนในปี 2552 ยังคงชะลอตัวและมีการลงทุนน้อยกว่าปีที่ผ่านมาถึง 140.6 ล้านบาท หรือการลงทุนลดลง คิดเป็นร้อยละ 75.86% และมีจำนวนโรงงานเลิกกิจการมากกว่าปีที่ผ่านมา เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจหดตัว และปัญหาความไม่สงบ ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ไม่กล้าเข้ามาลงทุน และผู้ประกอบการที่เข้ามาลงทุนส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการรายเล็ก ๆ ในพื้นที่ ทำให้ประสิทธิภาพและการผลิตในภาคอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาสลดลงตามลำดับ(สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนราธิวาส,2552) โดยพบว่าในปี พ.ศ. 2551 มีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 459 โรงงาน เงินลงทุน 2,311,060,000 ล้านบาท ประเภทอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะประกอบอุตสาหกรรมประเภทการเกษตร ไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ ขนส่ง ยาง และอาหาร ตามลำดับ (ศูนย์สารสนเทศโรงงานอุตสาหกรรม,2552) นอกจากนี้ในจังหวัดนราธิวาสพบปัญหา และข้อจำกัดที่สำคัญคือ สถานการณ์ความไม่สงบที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางพาราเนื่องจากขาดแคลนวัตถุดิบ ชาวสวนยางไม่สามารถออกไปกรีดยางได้ นอกจากนั้นประชาชนวัยทำงานในจังหวัดนราธิวาสมีการเดินทางข้ามพรมแดนไปยังประเทศมาเลเซียเมื่อสิ้นปี 2548 ประมาณ 360,000 ราย ทำให้ขาดแคลนแรงงานในภาคอุตสาหกรรม(อับดุลอายิ อาแวสือแม,2549)หากไม่รีบหาทางแก้ไขหรือช่วยเหลือธุรกิจอุตสาหกรรมเหล่านี้ อาจต้องยกเลิกกิจการ ซึ่งจะส่งผลต่อเศรษฐกิจของจังหวัดนราธิวาสในภาพรวม ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาสภาพการดำเนินการ ปัญหา และความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ทั้งนี้ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปปรับปรุงกลวิธีการดำเนินการและเป็นข้อมูลประกอบการวางแผนช่วยเหลือของภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ตลอดจนเป็นการให้ข้อมูลและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการในจังหวัดนราธิวาส และเพิ่มประสิทธิภาพและการผลิตในภาคอุตสาหกรรมอันจะส่งผลให้เศรษฐกิจในจังหวัดนราธิวาสมีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส
2. เพื่อศึกษาปัญหาของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส
3. เพื่อศึกษาความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินการ ปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากร คือ ผู้ประกอบการหรือผู้มีอำนาจในการตัดสินใจของอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส จำนวน 459 ราย

2. กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) ตามประเภทอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส หลังจากนั้นเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Yamane) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 0.05 ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 214 ราย ตามสัดส่วนการแบ่งกลุ่มของกลุ่มตัวอย่าง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผ่านตรวจสอบ ความตรงตามเนื้อหาและตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบประเมินโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficiency) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 ประกอบด้วย 1) ตอนที่ 1 สถานสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) มีคำถามจำนวน 4 ข้อ 2) ตอนที่ 2 สภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) มีคำถามจำนวน 8 ข้อ 3) ตอนที่ 3 ระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยศึกษาปัญหาใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการเงิน ด้านการผลิต ด้านการตลาด และด้านอื่นๆ จำนวน 14 ข้อ 4) ตอนที่ 4 ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลเชิงปริมาณ ประมวลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป และใช้วิธีการทางสถิติที่สำคัญ โดยหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Chi-Square) การทดสอบค่าที (t-test) การเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) และการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ่ (Scheffe) ส่วนข้อมูลที่เป็นแบบสอบถามปลายเปิดใช้การสรุปและวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Contents Analysis) โดยใช้ค่าความถี่ และนำเสนอเป็นความเรียง

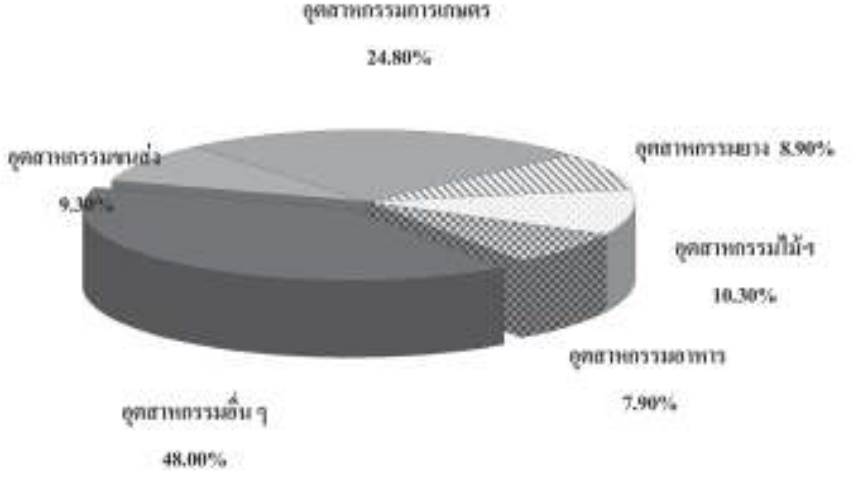
ผลการวิจัย

ผลการศึกษาสภาพการดำเนินการ ปัญหา และความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส นำเสนอผลการศึกษาที่สำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. สภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส

1.1 สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 65.90 ที่เหลือเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 34.10 มีอายุมากกว่า 30 - 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.00 รองลงมาได้แก่ มากกว่า 40 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.50 อายุ 20 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.90 และอายุมากกว่า 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.60 ตามลำดับ โดยพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นเจ้าของกิจการ คิดเป็นร้อยละ 67.80 รองลงมาได้แก่ ตำแหน่งผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ16.80 ตำแหน่งหุ้นส่วนกิจการ คิดเป็นร้อยละ 14.00 และเป็นลูกจ้าง คิดเป็นร้อยละ 1.40 ตามลำดับ และในส่วนของวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาสูงสุด ในระดับ ต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 57.00 รองลงมาได้แก่ ปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 38.80 และ สูงกว่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 4.2 ตามลำดับ

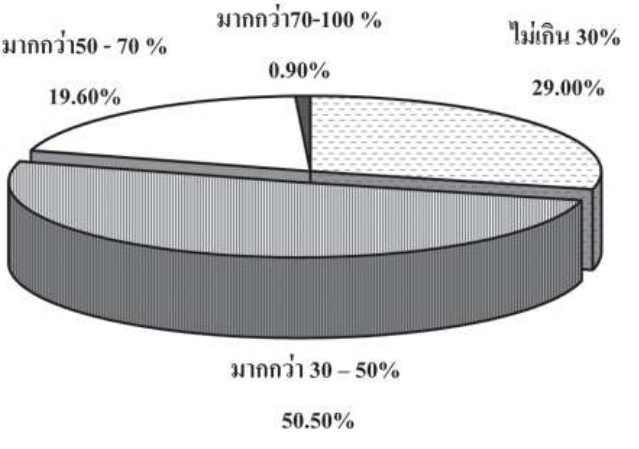
1.2 สภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม พบว่า ประเภทธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ เป็นอุตสาหกรรมอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 39.30 โดยส่วนใหญ่เป็นการประกอบกิจการเกี่ยวกับหิน กรวด ทราย หรือดิน สำหรับใช้ในการก่อสร้าง รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมการเกษตร คิดเป็นร้อยละ 24.80 อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ คิดเป็นร้อยละ 10.30 อุตสาหกรรมขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 9.30 อุตสาหกรรมยาง คิดเป็นร้อยละ8.90และอุตสาหกรรมอาหาร คิดเป็นร้อยละ7.90ตามลำดับ ดังแสดงในภาพที่1

ภาพที่ 1 ร้อยละ ของสภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม (n = 214)

ทั้งนี้เมื่อจำแนกตามรูปแบบกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส พบว่า ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจเจ้าของคนเดียว คิดเป็นร้อยละ65.00รองลงมาได้แก่ ห้างหุ้นส่วนจำกัดคิดเป็นร้อยละ16.80ส่วนกิจการในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลกับรูปแบบกิจการอื่นๆคิดเป็นร้อยละ7.50เท่ากันโดยรูปแบบกิจการอื่นๆ ได้แก่ กิจการที่ร่วมหุ้นกันหลายคน กิจการรูปแบบสหกรณ์ และธุรกิจแบบครอบครัวส่วนบริษัทจำกัด คิดเป็น

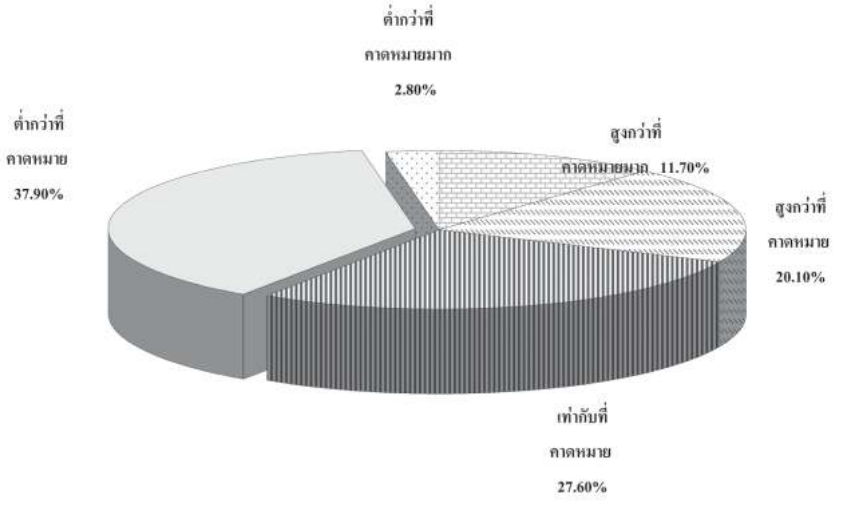
ร้อยละ 3.30 ตามลำดับ โดยพบว่า แหล่งเงินลงทุนของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ เป็นของตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 44.40 รองลงมาได้แก่ กู้ยืมจากธนาคารคิดเป็นร้อยละ 36.00 กู้ยืมจากญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 12.10 กู้ยืมจากกองทุนหมู่บ้านคิดเป็นร้อยละ 7.00 และ จากนายทุน คิดเป็นร้อยละ 0.50 ตามลำดับ นอกจากนี้เมื่อจำแนกตามอายุของกิจการ พบว่า ส่วนใหญ่ มีอายุของกิจการ มากกว่า 1 – 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมาได้แก่ มากกว่า 5 – 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.40 มากกว่า 10 – 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.10 ไม่เกิน 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.80 มากกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 7.50 และมากกว่า 15 – 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.20 ตามลำดับ และพบว่า ธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ มีจำนวนพนักงานประจำทั้งหมด (ทั้งแบบเงินเดือนและรายวัน) ไม่เกิน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 79.40 รองลงมาได้แก่ 26 – 50 คน คิดเป็นร้อยละ 14.50 จำนวน 51 –75 คน คิดเป็นร้อยละ 3.70 จำนวน 76 – 100 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 และจำนวน 101 – 125 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50 ตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจำแนกตามปริมาณการผลิตในปัจจุบันเมื่อเทียบกับความสามารถในการผลิตเดิมก่อนเกิดวิกฤต พบว่า ธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ มีปริมาณการผลิตในปัจจุบันเมื่อเทียบกับความสามารถในการผลิตเดิมก่อนเกิดวิกฤต มากกว่า 30 – 50% คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาได้แก่ ไม่เกิน 30% คิดเป็นร้อยละ 29.00 มากกว่า 50 - 70 % คิดเป็นร้อยละ 19.60 และมากกว่า70 - 100 % คิดเป็นร้อยละ0.90 ตามลำดับ ดังแสดงในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ร้อยละ ของสภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม จำแนกตามปริมาณการผลิตในปัจจุบันเมื่อเทียบกับความสามารถในการผลิตเดิมก่อนเกิดวิกฤต (n = 214)

โดยพบว่า ผลการดำเนินงานของยอดขายในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552) ของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ ต่ำกว่าที่คาดหมาย คิดเป็นร้อยละ 32.70 รองลงมาได้แก่ สูงกว่าที่คาดหมาย คิดเป็นร้อยละ 26.60 เท่ากับที่คาดหมาย คิดเป็นร้อยละ 24.80 สูงกว่าที่คาดหมายมาก คิดเป็นร้อยละ 9.30

และต่ำกว่าที่คาดหมายมาก คิดเป็นร้อยละ 6.50 ตามลำดับ และเมื่อจำแนกตามผลกำไรในไตรมาสที่ 1 ปรากฏผลดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ร้อยละ ของสภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม จำแนกตามผลกำไรในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552) (n = 214)

ทั้งนี้พบว่า ผลกำไรในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552) ของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ ต่ำกว่าที่คาดหมาย คิดเป็นร้อยละ 37.90 รองลงมาได้แก่ เท่ากับที่คาดหมาย คิดเป็นร้อยละ 27.60 สูงกว่าที่คาดหมาย คิดเป็นร้อยละ 20.10 สูงกว่าที่คาดหมายมาก คิดเป็นร้อยละ 11.70 และต่ำกว่าที่คาดหมายมากคิดเป็นร้อยละ 2.80 ตามลำดับ

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม กับสถานภาพส่วนบุคคล สภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสในด้านประเภทอุตสาหกรรม รูปแบบกิจการ แหล่งเงินลงทุน จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด (ทั้งแบบเงินเดือนและรายวัน) และปริมาณการผลิตในปัจจุบัน มีความสัมพันธ์กับสถานภาพส่วนบุคคล ส่วนสภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในด้านผลการดำเนินงานของยอดขายในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552) และผลกำไรในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552) ไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพส่วนบุคคล ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสภาพการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม กับสถานภาพส่วนบุคคล (n = 214)

สภาพการดำเนินการ	สถานภาพส่วนบุคคล (P-Value)			
	เพศ	อายุ	ตำแหน่ง	วุฒิการศึกษา
1. ประเภทอุตสาหกรรม	0.00*	0.19	0.00*	0.00*
2. รูปแบบกิจการ	0.26	0.22	0.00*	0.00*
3. แหล่งเงินลงทุน	0.04*	0.02*	0.00*	0.00*
4. อายุของกิจการ	0.22	0.00*	0.16	0.00*
5. จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด (ทั้งแบบเงินเดือนและรายวัน)	0.10	0.55	0.00*	0.00*
6. ปริมาณการผลิตในปัจจุบัน	0.02	0.08	0.00*	0.01*
7. ผลการดำเนินงานของยอดขายในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552)	0.90	0.16	0.37	0.25
8. ผลกำไรในไตรมาสที่ 1 (พ.ศ.2552)	0.55	0.17	0.66	0.49

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยพบว่า 1) สภาพการดำเนินการในด้านประเภทอุตสาหกรรม ขึ้นอยู่กับสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศและวุฒิการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2) สภาพการดำเนินการในด้านรูปแบบกิจการขึ้นอยู่กับสถานภาพส่วนบุคคลด้านตำแหน่งและวุฒิการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) สภาพการดำเนินการในด้านแหล่งเงินลงทุน ขึ้นอยู่กับสถานภาพส่วนบุคคลทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) สภาพการดำเนินการในด้านอายุของกิจการขึ้นอยู่กับสถานภาพส่วนบุคคลด้านอายุและวุฒิการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 5) สภาพการดำเนินการในด้านจำนวนพนักงานประจำทั้งหมด(ทั้งแบบเงินเดือนและรายวัน) ขึ้นอยู่กับสถานภาพส่วนบุคคลด้านตำแหน่งและวุฒิการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ปัญหาของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส

2.1 ระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม ระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ($\overline{X}$= 3.72 , SD. = 0.54) ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส รายด้านและโดยภาพรวม (n = 214)

ปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม	$\overline{X}$	SD.	ระดับ
ด้านการเงิน	**3.81**	**0.72**	**มาก**
1. เงินลงทุน	3.81	0.76	มาก
2. เงินสดหมุนเวียน	3.80	0.83	มาก
ด้านการผลิต	**3.86**	**0.62**	**มาก**
1. วัตถุดิบ	4.01	0.74	มาก
2. เครื่องจักร	3.67	0.82	มาก
3. แรงงานด้านการผลิต	3.87	0.96	มาก
4. ต้นทุนการผลิต	4.00	0.82	มาก
5. คุณภาพของผลผลิต	3.76	0.75	มาก
ด้านการตลาด	**3.67**	**0.67**	**มาก**
1. ยอดขาย	3.81	0.77	มาก
2. บุคลากรด้านการตลาด	3.45	0.96	ปานกลาง
3. การหาตลาดใหม่	3.76	0.93	มาก
4. การให้เครดิตทางการค้า	3.65	0.93	มาก
ด้านอื่นๆ	**3.54**	**0.69**	**มาก**
1. การขนส่งสินค้าสู่ตลาด	3.45	0.93	ปานกลาง
2. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	3.91	1.03	มาก
3. สาธารณูปโภคที่ใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรม	3.37	0.86	ปานกลาง
4. การติดตามหนี้	3.41	0.99	ปานกลาง
รวม	**3.72**	**0.54**	**มาก**

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านอื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาด้านการผลิต โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 ($\overline{X}$= 3.86 , SD. = 0.62) สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ปัญหา

เงินลงทุน ซึ่งต้องการนำเงินไปใช้เพื่อปรับปรุงอาคารและสิ่งก่อสร้างโดยมีความถี่เท่ากับ 67 และจำนวนเงินที่ต้องการ มีค่าระหว่าง 100,001- 500,000 บาท ปัญหาเงินสดหมุนเวียน ซึ่งต้องการนำเงินไปใช้เพื่อจ่ายค่าวัตถุดิบ โดยมีความถี่เท่ากับ 73 และจำนวนเงินที่ต้องการ มีค่าระหว่าง 50,000 – 100,000 บาท ปัญหาวัตถุดิบคือราคาวัตถุดิบแพงขึ้น โดยมีความถี่เท่ากับ 117 ปัญหาของเครื่องจักรคือความทันสมัยของเครื่องจักรโดยมีความถี่เท่ากับ 90 ปัญหาของแรงงานด้านการผลิตคือ แรงงานฝีมือ โดยมีความถี่เท่ากับ 107 ปัญหาของต้นทุนการผลิตเกิดจากวัตถุดิบโดยมีความถี่เท่ากับ 125 ปัญหา คุณภาพของผลผลิตเกิดจากวัตถุดิบโดยมีความถี่เท่ากับ 86 ปัญหายอดขายที่ลดลงเนื่องจากต้นทุนสูงกว่าคู่แข่งทำให้ต้องขายราคาแพงโดยมีระดับความถี่เท่ากับ 115 ปัญหาการหาตลาดใหม่ปัญหาการให้เครดิตทางการค้า ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ยกเว้นปัญหาบุคลากรด้านการตลาด ปัญหาการขนส่งสินค้าสู่ตลาด ปัญหาสาธารณูปโภคที่ใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรม และปัญหาการติดตามหนี้ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาต้นทุนการผลิต โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ($\overline{X}$= 4.00 , SD. = 0.82) และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ปัญหาสาธารณูปโภคที่ใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรม โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ3.37 ($\overline{X}$= 3.37 , SD. = 0.86)

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ พบว่า ผู้ประกอบการเพศชายมีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ($\overline{X}$= 3.72 , SD.= 0.52) ส่วนผู้ประกอบการเพศหญิง มีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 . ($\overline{X}$= 3.72 , SD. = 0.59) และเมื่อพิจารณาจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านอายุ พบว่า ผู้ประกอบการทุกช่วงอายุ มีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยผู้ประกอบการที่มีอายุมากกว่า 40- 50 ปี มีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม โดยภาพรวมมากที่สุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 ($\overline{X}$= 3.78 , SD. = 0.47) ส่วน ผู้ประกอบการที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม โดยภาพรวมน้อยที่สุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 ($\overline{X}$= 3.58 , SD. = 0.65) ในขณะที่พิจารณาจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านตำแหน่ง พบว่า ผู้ประกอบการทุกตำแหน่ง มีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยผู้ประกอบการที่มีตำแหน่งผู้จัดการและลูกจ้าง มีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม โดยภาพรวมมากที่สุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 ($\overline{X}$= 3.96, SD. = 0.49) และ 3.96 ($\overline{X}$= 3.96 , SD. = 0.59) ตามลำดับ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านวุฒิการศึกษาสูงสุด พบว่า ผู้ประกอบการทุกวุฒิการศึกษามีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยผู้ประกอบการที่มีวุฒิการศึกษาสูงสุดในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม โดยภาพรวมสูงสุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ($\overline{X}$= 4.25 , SD. = 0.29)

2.2 การเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม จำแนกตามสถานภาพ

ส่วนบุคคลผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ผลการเปรียบเทียบโดยรวมทุกด้านจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ในด้านตำแหน่งและวุฒิการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตารางที่ 3

ปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรม	สถานภาพส่วนบุคคล							
	เพศ		อายุ		ตำแหน่ง		วุฒิการศึกษา	
	t- Value	P-Value	F- Value	P-Value	F- Value	P-Value	F- Value	P-Value
ด้านการเงิน	**-0.82**	**0.69**	**1.33**	**0.26**	**3.74**	**0.01***	**3.43**	**0.03***
1. เงินลงทุน	-0.43	0.76	3.50	0.01*	3.83	0.01*	2.31	0.10
2. เงินสดหมุนเวียน	-1.03	0.12	0.17	0.91	2.52	0.06	3.31	0.03*
ด้านการผลิต	**0.65**	**0.44**	**1.63**	**0.18**	**2.59**	**0.06**	**2.86**	**0.06**
1. วัตถุดิบ	0.65	0.55	0.89	0.44	1.77	0.15	1.54	0.21
2. เครื่องจักร	-0.67	0.92	0.87	0.45	1.25	0.29	2.78	0.06
3. แรงงานด้านการผลิต	0.86	0.81	1.81	0.14	4.40	0.00*	2.43	0.09
4. ต้นทุนการผลิต	1.63	0.89	0.54	0.65	0.45	0.71	0.74	0.47
5. คุณภาพของผลผลิต	-0.07	0.95	2.37	0.07	1.72	0.16	2.31	0.10
ด้านการตลาด	**0.09**	**0.29**	**0.18**	**0.90**	**1.08**	**0.35**	**2.23**	**0.10**
1. ยอดขาย	1.24	0.74	1.37	0.25	1.45	0.22	3.22	0.04*
2. บุคลากรด้านการตลาด	0.81	0.44	1.07	0.36	0.13	0.93	0.52	0.59
3. การหาตลาดใหม่	-0.31	0.67	0.70	0.54	0.54	0.65	0.34	0.70
4. การให้เครดิตทางการค้า	-1.27	0.20	0.77	0.51	1.91	0.12	4.61	0.01*
ด้านอื่นๆ	**0.31**	**0.85**	**1.14**	**0.33**	**2.64**	**0.05***	**5.97**	**0.00***
1. การขนส่งสินค้าสู่ตลาด	-0.70	0.68	0.59	0.61	1.59	0.19	2.99	0.06
2. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	1.80	0.32	0.18	0.90	0.40	0.75	1.38	0.25
3. สาธารณูปโภคที่ใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรม	-0.28	0.85	2.34	0.07	2.72	0.04*	5.80	0.00*
4. การติดตามหนี้	-0.09	0.33	2.68	0.04*	3.00	0.03*	4.80	0.00*
รวม	**0.04**	**0.16**	**0.81**	**0.48**	**3.11**	**0.02***	**5.19**	**0.00***

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อจำแนกตามสถานภาพรายด้าน และรายข้อพบว่า 1) ระดับปัญหาตามสถานภาพส่วนบุคคลในด้านเพศโดยรวมและรายข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2)ระดับปัญหาตามสถานภาพส่วนบุคคลในด้านอายุโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ปัญหาเงินลงทุนและการติดตามหนี้ โดยพบว่าปัญหาเงินลงทุน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีปัญหาเงินลงทุนมากกว่าผู้ประกอบการที่มีอายุมากกว่า40-50ปี ส่วนปัญหาการติดตามหนี้ไม่พบรายคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ระดับปัญหาตามสถานภาพส่วนบุคคลในด้านตำแหน่งโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ผู้ประกอบการที่เป็นผู้จัดการมีปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสโดยภาพรวมมากกว่าผู้ประกอบการที่เป็นผู้จัดการ) โดยพบว่าระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมด้านการเงิน และด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการผลิตและด้านการตลาดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ปัญหาเงินลงทุน (ไม่พบรายคู่ใดที่มีแตกต่างกัน) แรงงานด้านการผลิต (ผู้ประกอบการที่เป็นผู้จัดการมีปัญหาแรงงานด้านการผลิต มากกว่าผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของกิจการ และผู้ประกอบการที่เป็นหุ้นส่วนกิจการมีปัญหาแรงงานด้านการผลิต มากกว่าผู้ประกอบการที่เป็นผู้จัดการ) สาธารณูปโภคที่ใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรม (ไม่พบรายคู่ใดที่มีแตกต่างกัน) และการติดตามหนี้ (ผู้ประกอบการที่เป็นหุ้นส่วนกิจการมีปัญหาการติดตามหนี้ มากกว่าผู้ประกอบการที่เป็นผู้จัดการ) 4) ระดับปัญหาตามสถานภาพส่วนบุคคลในด้านวุฒิการศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ผู้ประกอบการที่มีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสโดยภาพรวม มากกว่าผู้ประกอบการที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และผู้ประกอบการที่มีวุฒิปริญญาตรี) โดยพบว่าระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมด้านการเงิน (ไม่พบรายคู่ใดที่มีแตกต่างกัน) และด้านอื่นๆ (ผู้ประกอบการที่มีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสด้านอื่นๆ มากกว่าผู้ประกอบการที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และผู้ประกอบการที่มีวุฒิปริญญาตรี) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการผลิต และด้านการตลาดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ปัญหาเงินสดหมุนเวียน (ไม่พบรายคู่ใดที่มีแตกต่างกัน) ยอดขาย (ไม่พบรายคู่ใดที่มีแตกต่างกัน) การให้เครดิตทางการค้า (ผู้ประกอบการที่มีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสเกี่ยวกับการให้เครดิตทางการค้ามากกว่าผู้ประกอบการที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี) สาธารณูปโภคที่ใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรม (ผู้ประกอบการที่มีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสเกี่ยวกับสาธารณูปโภคที่ใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรมมากกว่าผู้ประกอบการที่มีวุฒิ

ต่ำกว่าปริญญาตรี) และการติดตามหนี้ (ผู้ประกอบการที่มีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสเกี่ยวกับการติดตามหนี้ มากกว่าผู้ประกอบการที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและผู้ประกอบการที่มีวุฒิปริญญาตรี)

3. ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส

พบว่าผู้ประกอบการต้องการความช่วยเหลือด้านการเงิน โดยต้องการให้รัฐบาลปล่อยเงินกู้ในวงเงินที่สูงขึ้น อัตราดอกเบี้ยต่ำหรือไม่มีดอกเบี้ยและระยะเวลาชำระหนี้นานกว่าเดิม จัดหาแหล่งเงินทุนที่มีขั้นตอนไม่ยุ่งยาก มีการพักชำระหนี้ และเงินพิเศษจากรัฐโดยไม่ต้องใช้คืน ด้านการผลิตผู้ประกอบการต้องการแรงงานฝีมือ จัดหาเครื่องจักรที่มีความทันสมัย พยุงราคาวัตถุดิบไม่ให้มีราคาที่สูง และมีการฝึกอบรมเพื่อแนะนำกระบวนการผลิตและพัฒนาสินค้าใหม่ๆ ด้านการตลาดผู้ประกอบการต้องการให้ส่งเสริมทางการตลาด เช่น รัฐควรจัดให้มีการแสดงสินค้าในประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย อินโดนีเซีย เป็นต้น เพื่อขยายโอกาสทางการตลาด และเข้าสู่ระดับสากลได้ ปรับราคาผลไม้ทางภาคใต้ให้มีราคาที่สูงกว่าปัจจุบัน มีตลาดรองรับสินค้าแปรรูปจากยางพาราโดยไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง ความต้องการด้านอื่นๆผู้ประกอบการต้องการให้รัฐบาลเร่งแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้ประชาชนกล้าออกมาจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น ให้ความมั่นใจในเรื่องความปลอดภัยในการประกอบธุรกิจไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ บุคคล เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการทำงานปรับราคายางพาราให้มีราคาสูง มีระบบไฟฟ้าใช้คลอบคลุมทุกพื้นที่ นโยบายลดภาษีเพื่อส่งเสริมการลงทุน และมีการให้บริการให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาโดยผู้ที่มีประสบการณ์ ตั้งแต่เริ่มดำเนินธุรกิจ

การอภิปรายผล

จากการศึกษาสภาพการดำเนินการ ปัญหา และความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผล คือ

1. ปัญหาของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ปัญหาด้านการเงินซึ่งจะเกี่ยวข้องกับปัญหาด้านเงินลงทุน ปัญหาด้านเงินสดหมุนเวียน และ ปัญหาด้านการผลิตซึ่งจะเกี่ยวข้องกับปัญหาของวัตถุดิบ ปัญหาของเครื่องจักร ปัญหาของแรงงานด้านการผลิต คือ ขาดแคลนแรงงานฝีมือ ปัญหาต้นทุนการผลิต ปัญหาคุณภาพของผลผลิต ปัญหาด้านการตลาดซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาของยอดขายที่ลดลง ปัญหาการหาตลาดใหม่ และปัญหาการให้เครดิตทางการค้าและปัญหาด้านอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ธนะพัฒน์ พลับพลา (2547) และข้อมูลจากสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2551) ที่พบว่า ปัญหาและข้อจำกัดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนั้น ยังมีหลายประการ เช่น ด้านการเงินและแหล่งทุนในการดำเนินธุรกิจ ด้านการผลิตและการบริการที่ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรมนุษย์ และบุคลากรที่มีฝีมือและทักษะความชำนาญ เป็นต้น และเนื่องจากในปัจจุบัน ธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสยังประสบปัญหา

เรื่องความไม่สงบที่เกิดขึ้น จึงทำให้ความเชื่อมั่นของนักลงทุนลดลง และปัจจัยดังกล่าวจึงเป็นการเพิ่มความเสี่ยงต่อการลงทุน

2. ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส เมื่อพิจารณา 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเงิน ความต้องการด้านการผลิต ความต้องการด้านการตลาด และความต้องการด้านอื่น ๆ นั้นพบว่า โดยภาพรวมต้องการความช่วยเหลือด้านการปล่อยเงินกู้ที่มีดอกเบี้ยต่ำ วงเงินสูง และขั้นตอนการขอกู้เงินไม่ยุ่งยาก ทั้งนี้เพื่อเป็นการดึงดูดนักลงทุนให้มาลงทุนในจังหวัดนราธิวาส 2) ด้านการผลิต ผู้ประกอบการต้องการแรงงานเนื่องจากปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นจึงไม่มีแรงงานเข้ามาทำงานในพื้นที่และในขณะเดียวกันแรงงานในพื้นที่ก็ย้ายถิ่นฐานออกนอกจังหวัด ซึ่งสอดคล้องกับ อับดุลอายิ อาแวสือแม (2549) ที่พบว่า ประชาชนวัยทำงานในจังหวัดนราธิวาสมีการเดินทางข้ามพรมแดนไปยังประเทศมาเลเซียเมื่อสิ้นปี 2548 ประมาณ 360,000 ราย ในขณะเดียวกัน ความต้องการด้านการจัดหาเครื่องจักรที่มีความทันสมัย การพยุงราคาวัตถุดิบไม่ให้มีราคาที่สูง ความต้องการด้านการฝึกอบรมเพื่อแนะนำกระบวนการผลิตและพัฒนาสินค้าใหม่ๆ ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ธุรกิจดำรงอยู่ได้ เนื่องจากในปัจจุบัน การวัดความสำเร็จขององค์กรนั้น จะพิจารณาจากผลิตภาพ (Productivity) (นิตย์ สัมมาพันธ์ ,2542) 3) ด้านการตลาด นั้นมีความต้องการให้มีการส่งเสริมทางด้านการตลาดซึ่งจะสอดคล้องกับการนำกลยุทธ์ด้านการตลาด (Marketing Strategy) มาใช้เช่น มุ่งเน้นการพัฒนาการตลาด (Marketing Development) มุ่งเน้นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ (Product Development) (บุญเกียรติ ชีวะตระกูลกิจ, 2548) และ 4) ความต้องการด้านอื่นๆ ผู้ประกอบการต้องการให้รัฐบาลเร่งแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนราธิวาส (2552) คือ ควรมีการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและความปลอดภัยของนักลงทุนเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักลงทุนที่จะเข้ามาลงทุนในจังหวัดนราธิวาส

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า 1) ธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่ เป็นอุตสาหกรรมอื่นๆ ซึ่งเป็นการประกอบกิจการเกี่ยวกับ หิน กรวด ทราย รองลงมาเป็น อุตสาหกรรมการเกษตร โดยส่วนใหญ่มีรูปแบบกิจการเป็นธุรกิจเจ้าของคนเดียว มีแหล่งเงินลงทุนเป็นของตัวเอง และอายุกิจการ มากกว่า 1 – 5 ปี มีจำนวนพนักงานประจำทั้งหมด (ทั้งแบบเงินเดือนและรายวัน) ไม่เกิน 25 คนเป็นส่วนใหญ่ และ มีปริมาณการผลิตในปัจจุบันเมื่อเทียบกับความสามารถในการผลิตเดิมก่อนเกิดวิกฤต มากกว่า 30 – 50% โดยพบว่าสภาพการดำเนินการทุกด้านมีความสัมพันธ์กับสถานภาพส่วนบุคคล ยกเว้นผลการดำเนินงานของยอดขายในไตรมาสที่1(พ.ศ.2552)และผลกำไรในไตรมาสที่1(พ.ศ.2552) 2)ระดับปัญหาในการดำเนินการของธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาส โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาด้านการผลิต และพบว่า ผลการเปรียบเทียบปัญหาโดยรวมทุกด้านจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ในด้านตำแหน่งและวุฒิการศึกษา แตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผู้ประกอบการต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลในด้านการเงิน การผลิต การตลาด และด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ รัฐบาลควรนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้เพื่อให้ความช่วยเหลือ ในด้านต่าง ๆ แก่ ธุรกิจอุตสาหกรรมในจังหวัดนราธิวาสเพื่อเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ และเพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้เกิดแก่ประชาชนใน สาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ และควรมีการส่งเสริมการลงทุน นอกจากนี้ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับ รูปแบบการบริหารจัดการอุตสาหกรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับตัวให้กิจการดำเนินต่อไปได้ท่ามกลางสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

รายการอ้างอิง

กระทรวงอุตสาหกรรม.(2551).**แผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติราชการ 4 ปี(พ.ศ.2551-2554) ของกระทรวงอุตสาหกรรม.**เอกสารการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมในนโยบายเร่งด่วนตามแผนการบริหารราชการแผ่นดิน (Moving Forward) 22 มีนาคม 2551 ณ มิชชั่นฮิลล์ กอล์ฟ คลับ เขาใหญ่.

จินตนัย ไพรสณฑ์และจักรินทร์ ศุขหมอก.(2549).**การจัดการการผลิตและการปฏิบัติการ(Operations Management).** กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.

ธนะพัฒน์ พลับพลา. (2547). **ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย(SMEs).** สารนิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ธีรวุฒิ บุญโสภณ และ วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์.(2540).**พื้นฐานบริหารงานอุตสาหกรรม.**พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

นิตย์ สัมมาพันธ์.(2542).**ยุทธศาสตร์การบริหารใน 3 โลกธุรกิจสู่ความสำเร็จ.**พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ: บริษัทเอ็กซเปอร์เน็ท.

เนตร์พัณณา ยาวิราช.(2548).**การจัดการสมัยใหม่(Modern Management).** พิมพ์ครั้งที่ 4.กรุงเทพฯ: เซ็นทรัลเอ็กซ์เพรส.

บุญเกียรติ ชีวะตระกูลกิจ (2548).**การจัดการเชิงยุทธศาสตร์สำหรับ CEO.** พิมพ์ครั้งที่ 4.กรุงเทพฯ: บริษัทสุขุมและบุตรจำกัด.

ศักดิ์เจริญ ภวภูตานนท์.(2544).**ปัญหาด้านการจัดการและแนวทางแก้ไขปัญหาของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)ในเขตอำเภอเมืองมหาสารคาม.**รายงานการศึกษาปัญหาพิเศษปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศูนย์สารสนเทศโรงงานอุตสาหกรรม.(2551).**ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม.**เข้าถึงเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2552 จาก http://www.diw.go.th/diw_web/html/file_excel/imp_year49-51.xls

ศูนย์สารสนเทศโรงงานอุตสาหกรรม.(2552).**ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม.**เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2552 จาก http://www.diw.go.th/diw/data1search.asp.

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.(2551).**ปัญหาและข้อจำกัดของ SMEs ในภาพรวม.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2552 จาก http://www.ismed.or.th/SME2/src/bin/controller.

สำนักงานยุทธศาสตร์และการวางแผนเศรษฐกิจมหภาค,สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.(2552). **ภาพรวมเศรษฐกิจโลกในไตรมาสแรกปี 2552.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2552 จากhttp://www.nesdb.go.th/Portals/0/eco_datas/economic/eco_state/1_52/Press%20Thai%20Q1-2009.pdf.

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนราธิวาส.(2550).**สภาวะการลงทุนด้านอุตสาหกรรม.**เข้าถึงเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2552 จาก http:// www.industry.go.th/ops/pio/narathiwat/list.

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนราธิวาส.(2552).**สภาวะการลงทุนด้านอุตสาหกรรม**.เข้าถึงเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2552 จาก http:// www.industry.go.th/ops/pio/narathiwat/list.

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม.(2551). **ดัชนีความเชื่อมั่นภาคอุตสาหกรรม(Thai Industries Sentiment Index : TISI).**รายงานสรุปภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมปี 2551 และแนวโน้ม ปี 2552. (อัดสำเนา)

อติโชติ กังอนันต์.(2548).**การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลา.**วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อัทธ์ พิศาลวานิช.(2548). **เปิดผลวิจัยไฟใต้ยิ่งนานยิ่งฉุดเศรษฐกิจ.** เข้าถึงเมื่อวันที่. 27 มิถุนายน 2552 จาก http://www.pantown.com/board.php?id=12542&area=1&name=board2&topic=60&action =view.

อับดุลอายิ อาแวสือแม.(2549). “สวนยางแสนไร่นราธิวาสเสื่อมสภาพถูกทิ้งร้าง”**.หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2552 จาก http://www.afet.or.th/v081/thai/news/commodityShow.php.

อำนาจ ธีระวนิช.(2548).**หลักการจัดการการผลิต(Foundations of Operations Management).** กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.

Barbara, S.and Jocelyne, F.(2006).**Organizational Change.** England: Prentice Hall.

Casson, M. (1982). **The Entrepreneur: an Economic Theory.**Oxford: Martin Robertson.

Drucker, P.F. (2001). **The Essential Drucker.** Great Britain : Clays Kid, St lves plc.

Gary, D.(2004). **Management Principles and Practices for Tomorrow Leaders.** New Jersey : Pearson Prentice Hall.